

Eldur í mikunáttina:

Opið aftur mikumorgun

Helst er eldurinn kyknaður í loftinum yvir gonginni utan fyrri rúm nummar 121, niðan fyrri restauratiónina. Í loftinum eru káplar og leiðingar. Maðurinn, sum búið á nr. 121, hugsaði so langt, at hann læt ikki upp hurðina. Í staðin ringdi hann til avgreiðsluna og segði, hann fór út gjøgnum vindeyggað.

Gongin er illa farin og opið er upp í gjøgnum fleiri metrar yvireftir.

Ongin visti í gjár at siga, hvør orsøkin var til eldin. Men tveir teknikkarar hjá lögregluni í Keypmannahavn komu við flogfarinum í gjár og teir skuldu hjálpa lögregluni í Havn at kanna m. a. loftið í gongini utan fyrri nr. 121.

Eldurinn var bara í hesi gongini. Men roykurin fór um mest alt hotellið og roykskaðin er umfatandi.

Tað eydnaðist eftir stuttari tíð at vekja og fáa út allar gestinar. Alt riggaði, sum tað skuldi, sigur hotellstjórin, Jørgen Andersen. Brandávaringin ringdi og tær sjálvvirkandi hurðarnar millum lonirnar eisini.

— Slökkiliðið kom einastandandi skjótt og eg haldi, tað var rættiliga skjótt, teir finga tamarhald á eldinum. Men roykurin var nógvur, sigur Jørgen Andersen, sum hevur verið stjóri á Hotel Borg í fimm mánaðir. Hnn var tí eisini har nýggjársaftan, tá ein rakett festi í flagtakið og einir 30 fermetrar brunnu.

Tann ódamligi lukturnin av royki fyllir nasarnar, tá tú kemur inn í forhøllina. Men nærri tú kemur avgreiðsluni, blandast lukturnin av sterkum lúti uppi. Fleiri kvinnur eru longu farnar at vaska. Avgreiðslan skal vera klár sum skjótast, tí fólk hava biðið um rúm mikudagin 4. mars. Og tey hava ikki fingið avboð.

Telefonin ringir. Uttan fyrri steðgar flogrutan sum vant á veg vestur. Tveir gestir gjalda og fáa eina sötuta kvittan. Teir fara ikki svangir. Morgunmat-

ur er í fundarhølinum við forhøllina. Og ljósið spælir í vatninum í listaverkinum hjá Tróndi Paturssoni.

Hotel Borg hevur streym og vatn. Hotel Borg virkar aftur.

Sluppu væl

— Samanumtikið má sigast, at vit eru sloppin væl, sigur Jørgen Andersen, stjóri á Hotel Borg.

Hann var sjálvur á hotellinum, tá fólkini í avgreiðsluni um midnáttina varnaðust royk og stutt eftir eld. Eldur var í takin-

Roykurin var ógiligur og er farin um næstan alt hotellið

um utan fyrri restauratiónina.

Tað gekk ógiliga skjótt og roykurin var skjótt nógvur, greiðir Jørgen Andersen frá. Hann sigur, at alt virkaði, sum tað átti. Tað gekk skjótt at boða øllum gestunum frá og kanna eftir, at øll vóru sloppin út. Jørgen Andersen heldur, at tað ginga einir tiggju minuttir til øll vóru úti. Summi finga alt við sær. Onnur lótu viðførið standa eftir. Men onki hjá gestunum hevur fingið skaða.

Jørgen Andersen sigur, at tað gekst væl at fáa teimum 28 gestunum innivist. Nøkur fóru á Hotel Hafnia, onnur á vallaraheimið Fráhald og onkur slapp at gista hjá fólk í Havnini.

Ávirkar raksturinn

Jørgen Andersen sigur, at sjálvandi ávirkar eldsbrunin raksturinn hjá hotellinum. Men hann kundi ikki í gjár siga, í hvussu stóran mun. Hotellið tekur tó móti gestum, men helst verður neyðugt at avlýsa stórar veitslur eina tíð.

— Eg rokni við, at vit um ein ella tveir dagar hava fingið ein rimiligan rakstur aftur.

Við bretskari ró

— Brandávaringin vakti Martti Jakobsson úr Finnlandi. Hann hugdi út í gongina, sá roykin, læt hurðina aftur, pakkaði kuffertið, læt seg í og fór so út gjøgnum vestaru dyrnar á hotellinum

Martti Jakobsson úr Helsinki búið á nr. 107 á Hotel Borg. Hann svav, tá brandávaringin ringdi.

— Eg vaknaði við, at einklokka ringdi. Fyrst hugsaði eg við mær sjálvum: hvat er nú á vási? Er hetta fóstulávintsskemti ella hvat? Síðani tendraði eg ljósið og sá, at tað var brandávaringin. Eg fór á fótur og læt varliga hurðina upp. Tá sá eg roykin og læt hurðina aftur. Eg koyrði so í kuffertið hjá mær, læt meg í og fór út á gongina. Eg sá ongan eld, bara royk.

Martti, sum tók støðuna við slíkari bretskari ró, sigur, at hann sá tveir aðrar gestir úti í gongini. Hesir høvdu skund og høvdu ikki givið sær stundir at latið seg ordiliga í.

— Men eg segði við teir, at teimum nýttist ikki at hava slíkan ógiligen skund. Ongin eldur var at siggja, bara roykur. Tað riddi eisini um at lata seg væl í, tí kalt var úti.

Martti Jakobsson fór út gjøgnum tær vestaru dyrnar og tá hann kom út og sá alt rokið uttanfyri,

gjørðist hann greiður yvir, hvussu álvarslig støðan var. Hann sigur, at hann fór til starvsfólkið á hotellinum og segði, hann var komin út í øllum góðum.

Martti fór heim við flogfarinum í gjár. hendingin mikunáttina skakaði hann ikki. Men hann svav ikki nógv afturat ta náttina, kanska ein tíma.

Orð: hd
Myndir: Kalmar

